

Av Liesl Robbin Shurtliff

Basert på en sann historie

Jojo- beslutningen

“Stille lytt til Den hellige ånd som hvisker”
(Liahona, april 2006, B13).

Lea og mamma var nesten ferdige med å handle. Så stoppet mamma for å se på noen klær.

“Det tar bare noen minutter,” sa mamma.

Lea sukket. Når mamma sa “noen minutter”, betydde det noen ganger 20!

Lea fant en hylle med leker i nærheten. Hun bladde gjennom en fargebok og kastet så en sprettball noen ganger. Men det ble snart kjedelig.

Så fant hun noe skinnende og rundt. Det var en jojo! Den så akkurat ut som den Oskar hadde med seg på skolen i forrige uke. I friminuttet hadde han vist alle de stilige triksene sine. Triksene hadde navn som “Tur med hunden” og “Jordan rundt”. Lea hadde spurt ham om hun kunne få prøve, men Oskar ville ikke la henne.

Lea festet løkken rundt fingeren sin. Så lot hun jojoen falle, for så å dra i snoren slik hun hadde sett Oskar gjøre. Jojoen traff gulvet med et *dunk*. Hun prøvde igjen. Etter noen forsøk til klarte hun å få jojoen opp i hånden igjen! Hvis hun kunne finne ut av det så fort, kunne hun sannsynligvis lære å gjøre alle triksene Oskar hadde gjort.

Det var da Lea så på prislappen. Hun rynket pannen. Hun hadde ikke på langt nær så mye i pengekrukken sin hjemme!

“Jeg er nesten ferdig, Lea,” ropte mamma.

Lea sukket. Hun skulle til å legge jojoen tilbake da hun fikk en idé. Jojoen var ikke særlig stor. Hun kunne putte den i lommen og beholde den! Butikkeieren fulgte ikke med. Ingen ville noen gang få vite det. Hun kunne ha den for evig og lære nye triks. De andre barna på skolen ville synes hun var kul.

Da Lea så ned på jojoen i hånden sin, følte hun seg dårlig og nervøs. Hun var svett i hendene. Hun holdt hardere i jojoen. Hva var denne dårlige følelsen? Hun ville at den skulle forsvinne.

Så husket hun noe pappa hadde fortalt henne før hun ble døpt.

“Når du er blitt døpt, vil du motta Den hellige ånds gave,” hadde pappa sagt. “Den hellige ånd hjelper oss å ta gode valg. Han snakker til oss med en mild, lav røst.”

“Vil han snakke til meg?” spurte Lea.

“Ikke akkurat,” sa pappa. “Det kan være en tanke som

dukker opp. Eller en følelse du får i hjertet.”

“Hva slags følelse?”

“Det varierer fra person til person,” sa pappa. “Men når du gjør noe godt, vil som regel Den hellige ånd hjelpe deg å føle ro og fred. Når det er noe farlig,

vil han advare deg. Og når du ønsker å gjøre noe galt, vil Den hellige ånd forlate deg, og du vil føle deg forvirret eller ulykkelig.”

Lea så ned på jojoen. Hun hadde *veldig* lyst på den. Men hun visste at Den hellige ånd fortalte henne at det var galt å stjele.

Lea la jojoen tilbake på hyllen. Så snart hun hadde gjort det, følte hun fred og varme. Hun gikk tilbake til mamma.

“Jeg er ferdig,” sa mamma. “Er du klar til å gå?”

Lea smilte. “Ja.”

Da de forlot butikken, følte Lea seg så lett og glad som solskinn. Jojoen kunne nok ha vært gøy en stund. Men å følge Den hellige ånd var noe hun *alltid* ville gjøre. ●

Artikkelforfatteren bor i Illinois i USA.

En dag på skolen tok jeg en staveprøve, og læreren min sa et ord jeg ikke ante hvordan man staver. Jeg fikk panikk! Og jeg så på en annens ark. Etter prøven hadde jeg en vond følelse i magen. Jeg fortalte mamma at jeg hadde sett på en annens ark. Jeg visste at følelsen jeg fikk, kom fra Den hellige ånd. Jeg vet at jeg alltid bør lytte til Den hellige ånd.

Jonah J., 8 år, Idaho i USA